

СТИВЪН ДИАС

ЕЛМАЗЕНИЯТ
ДВОРЕЦ

КНИГА ПЪРВА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СПОМЕН ЗА ПЛАМЪЦИ“

Артлайн Студиос

София, 2014

STEPHEN DEAS
THE ADAMANTINE PALACE
Copyright © Stephen Deas, 2009
All rights reserved.

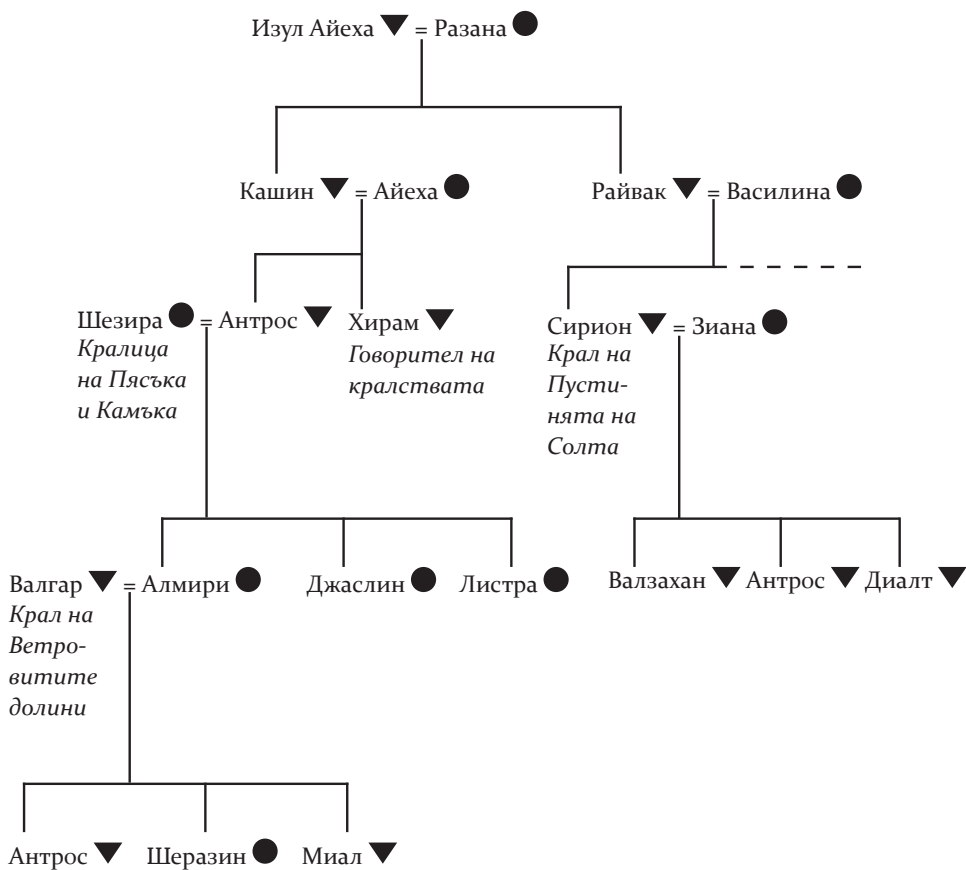
Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЕЛМАЗЕНИЯТ ДВОРЕЦ
Артлайн Студиос 2014
с/о Anthea Agency
Всички права запазени.
Автор: Стивън Диас
Превод: © 2014 Александър Драганов
Редактор: Мартина Попова
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21
тел: +359 2 41 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/studioartline
ISBN 978-954-2908-82-1

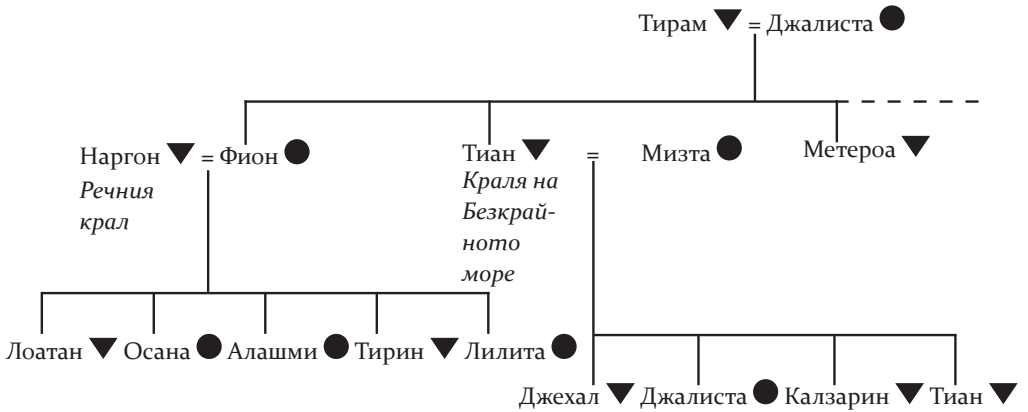
КРАЛЕТЕ И КРАЛИЦИТЕ НА ПЯСЪКА, КАМЪКА И СОЛТА

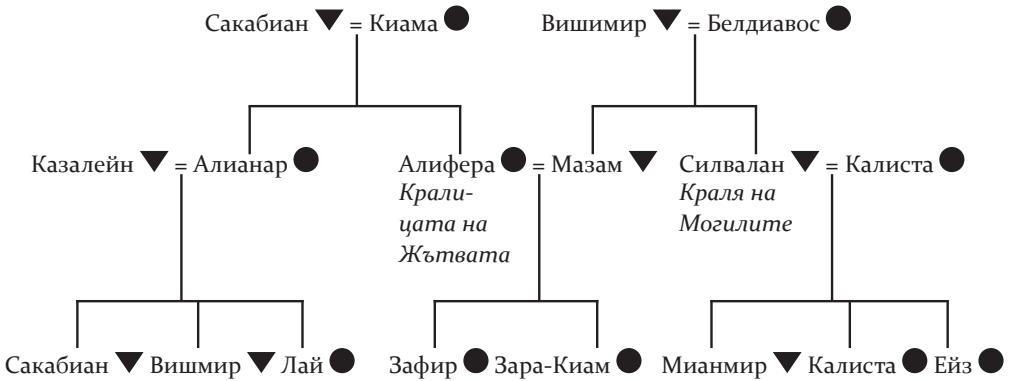
▼ Мъж

● Жена

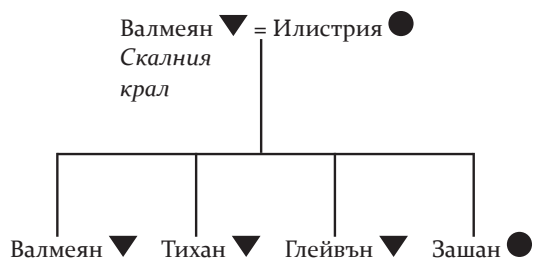
КРАЛЕТЕ НА БЕЗКРАЙНОТО МОРЕ

КРАЛЕТЕ И КРАЛИЦИТЕ НА РАВНИНИТЕ

КРАЛЯ НА ГРЪБНАКА НА СВЕТА

Принц Джехал усети, че драконът излита. Свит в дисагите, той не можеше да види нищо, но това нямаше голямо значение. Представяше си всичко кристално ясно – как драконът се засилва, как прави скок и размахва крилете си. Самият той се почувства по-тежък, щом звярът се издигна във въздуха.

Във вътрешността на дисагите се носеше неприятната миризма на гниещо месо. Джехал се размърда, опитвайки се да се намести удобно в тясното пространство. Наложиха си да диша бавно, за да потисне паниката, която заплашваше да пусне отровния си плод в ума му. Никога не бе обичал затворените пространства, а вонята го дразнеше. Замисли се дали преди него в дисагите не бе имало храна за дракони. Това звучеше логично и го накара да си зададе въпроса дали и той няма да свърши така.

Като драконова закуска.

Но мисълта бе толкова абсурдна, че го успокои. Кралица Алифера наистина бе коварна, но също така бе и влюбена. Джехал можеше да разпознае симптомите на това губелно увлечение.

Дори и в една драконова кралица.

Драконът спря да се издига и започна да се рее във въздуха. Официално, Джехал бе болен. Тази преструвка му бе

коствала много усилия, всичките направени, за да може да остане насаме с кралица Алифера. Сега му оставаше единствено да чака, докато кралицата си намери извинение да полети настрана от своите Ездачи – драконовите рицари. Но той вече бе чакал дни и месеци за подходящото време, за подходящия повод.

И всичко това – за половин час уединение.

Стисна юмруци. Единият от краката му се бе схванал. Той размърда пръстите му, а когато това не помогна, се опита да се намести така, че краката му да са под останалата част от тялото. Това също не свърши работа и той накрая се предаде. Схващането пък взе, че си отиде от само себе си. Така на него му остана само да се унесе в дрямка.

Когато се събуди, видя небето над себе си – сиво и навъсено, сякаш в синхрон с физическото му състояние. Всеки един от мускулите в краката му го боляха, настояваха да бъдат разтегнати, раздвижени. Той обаче се прозя и бавно се надигна. Това, което видя, го накара да се ухили. Бяха високо в небето и минаваха покрай облаците като лъжицата на дете, обиращо каймака от млякото.

Алифера харесваше това.

Джехал се огледа наоколо, но не забеляза други дракони. Накрая погледна към Алифера. Тя все още носеше предпазните ремъци, привързващи я към седлото, но отвърна на погледа му и се усмихна. Очите ѝ изглеждаха големи и топли. Бяха се ухажвали месеци наред, но дискретно, докосвайки се скришно, така че никой да не ги забележи.

Джехал също ѝ се усмихна в отговор. Тя го очакваше с нетърпение. Бе постигнал целта си.

Сега, най-накрая, бяха сами.

– Малко сте разрошен, принце мой.

Джехал внимателно се измъкна от кабинката. Пълзеш-

ком измина няколкото метра разстояние, които ги разделяха, като си даваше сметка, че ако се хлъзне, го чакат няколкостотин метра свободно падане. Щеше да е горчива ирония на съдбата – да стигне толкова далеч и накрая да умре по такъв нелеп начин.

– Искам те тук и сега – каза той.

Кралицата се засмя, но той видя как лицето ѝ се озари от вълнение.

– Не може, глупчо. Ще паднем.

– Не ми пука – отговори той и я целуна, прекъсвайки всяко възражение. Докосна с ръка нежната кожа на врата ѝ и я погали бавно, внимателно, след което спря.

– Разхлаби този ремък – помоли той, – искам да яздя с теб. Нека те държа, докато намерим място за кацане.

– Добре – съгласи се тя и двамата започнаха да разхлабват възлите, които я придържаха към дракона. От време на време пръстите им се докосваха.

Най-накрая и последният ремък падна, заедно с всички задръжки. Джехал я повдигна леко, точно толкова, колкото да се мушне на седлото под нея. Сетне остави ръцете си да се приплъзнат по тялото ѝ. Усети как тя потръпва.

– Нямах представа колко дълго чаках това – прошепна тя.

Вместо отговор, той я удари внезапно с глава по гърба. Тя залитна и извика, когато той се надигна и я изблъска. Започна да я удря в мига, в който тя опита да се извърне. Веднъж, после втори. Повече не бе нужно. Тя размаха ръце безпомощно, а после пропадна в празното пространство под тях. Джехал отново седна на седлото и стисна дракона с краката си, слагайки си предпазните ремъци. Не можеше да повярва, че всичко бе минало толкова гладко.

Драконът плесна с криле и се спусна подир нея, но това не означаваше нищо. Всеки дракон го правеше, следвайки ловния си инстинкт. Не можеше да я хване. Можеше единствено да кацне близо до трупа ѝ. След това щеше да завие за помощ.

Но при такова падане всякаква помощ бе закъсняла.

Джехал се приведе над рамото на дракона и се заслуша в писъците на кралица Алифера, гледайки с наслада приближаването ѝ към смъртта.

– Дъщеря ти каза същото – изсъска той.

Златно излюпване

Когато един драконов Ездач поиска ново животно за гнездото си, той подготвя писмо до своя драконов крал (или кралица), писмено излагайки молбата си. Ако е сравнително интелигентен, Ездачът би приложил подарък към въпросната молба, като колкото по-щедър е в избора си на дар, толкова по-вероятно е молбата му да бъде удовлетворена. За жалост, този дар е само първото плащане по сметката, която се изготвя много преди драконът изобщо да се е излюпил. Нарича се „Златно излюпване“.

И понеже драконите са малко, а владетелите са си владетели, никога няма нищо сигурно.

Солос наблюдаваше тримата Ездачи, които кацнаха на поляната в покрайнините на гората. Всички се носеха на гърба на един-единствен боен дракон, като един остана с животното, за да го успокои. Другите двама тръгнаха към дърветата. Вървяха целеустремено напред. Солос изчака да минат покрай скривалището му, след което тръгна подире им, тих като сянка. За разлика от него, те вдигаха невероятен шум – бяха облечени от глава до пети с драконовите си брони. Солос си каза, че щяха да са по-тихи, ако направо бяха взели дракона със себе си.

Пое си дълбоко въздух, след което продължи да ги следи. Засега нямаше повод за безпокойство.

След няколко метра пътеката стигна малка могила, на чийто връх бе разположен камък. Някога тук бяха почитани богове от стари времена, ала днес гората бе погълнала свещеното място почти напълно. Ездачите се покачиха на могилата и застанаха на върха ѝ.

– Това е мястото, нали? – опита се да прошепне един от тях, но гласът му отекна из цялата околност.

И все пак, в сравнение с другия, поведението му бе напълно професионално. Вторият Ездач се облегна на камъка и най-спокойно си запали лула, а миризмата на тютюн се разнесе из гората.

Солос бе смаян от елементарната липса на професионализъм.

– Обидна работа – прошепна някой в ухото му. Солос замръзна за миг, след което се отпусна. Кемир.

– Дискретни са като удар с боздуган в лицето.

– Много бих искал да не правиш повече така, братовчеде – просъска Солос, колкото се може по-тихо. Кемир бе толкова близо, че Солос можеше да усети как устните му го докосват по ухото. Това му се стори неприятно и разсейващо. А и как бе възможно Кемир да е толкова тих, че да го приближи на такова разстояние, без Солос да го усети?

– Не се безпокой. Ние сме срещу вятъра, а хората, които чакат тези идиоти, са от другата страна на могилата. Киснат тук от доста време. Забелязах, че започват да стават нетърпеливи.

– А в момента сигурно се чудят защо тези кретени не кацнаха направо с дракона на сред гората.

– Да ти кажа и на мен ми е чудно.

– А хората от другата страна на могилата все още ли са трима или вече са дошли повече?

– Все още са трима.

Солос си пое дълбоко въздух и бавно издиша. Все още не знаеше какво точно да мисли за ставащото. Имаше си обаче заповеди, прошепнати на ухо, но затова пък ясни. Двама от драконовите рицари на кралица Шезира щяха да дойдат в тази част на гората, за да купят нещо, с което да навредят на владетелката си. Той и Кемир – двама наемници – трябваше да ги спрат. Златото, което взеха за поръчката, бе дошло лично от Лейди Настрия, Маршал-рицар на Нейно Височество Шезира, но ако нещата се объркаха, нямаше да липсват на никого. Или поне не и на някой с положение.

Това бе всичко, което Солос знаеше.

– Видя ли какво са взели със себе си?

Кемир не отговори.

– Трябва да са взели нещо.

– А може би не. Може да свършат нашата работа и да пречукат двамата предатели за парите им. Но ако го направят, няма да е за много. Не видях нищо.

Шепнещият глас на Маршал-рицаря не бе дал обяснение какво може да е това нещо, освен това, че самият опит за закупуването му бе достатъчен за издаването на смъртна присъда на драконовите рицари. Солос обаче трябваше да изчака докато Ездачите срещнат доставчиците на тайнствения предмет, а след това да избие всички, колкото се може по-дискретно. Ако Ездачите носеха злато със себе си, то оставаше за Солос. Така бе казала Маршал-рицарят. От него се искаше само да не закача телата. Щяха да ги намерят на сутринта, а в това време Солос щеше да се е прибрал обратно в казармата, където работеше. И щеше да се събуди смаян, като всички останали, от новината, че двама от Ездачите на Кралицата са били убити.

Хубав план, но с един дребен проблем.

Бяха дошли трима, а не двама драконови Ездача.

– Има още един – прошепна той, – трети Ездач, който останал при дракона.

Кемир не отговори, но Солос почти чуваше мислите му.

– Тоя трябва да го оставим да се измъкне, нали? – каза накрая.

Солос кимна. Поръчката бе за двама Ездачи. С предимството на изненадата двамата можеха да се справят с тях. Но трети, предупреден Ездач с дракон под себе си бе съвсем друга работа.

– Как ти се струват? Нямам предвид Ездачите, а другите. Търговците.

– Изнервени са. Не са бойци и ако стане нещо, ще хукнат да бягат. Ще трябва да ги пречукаме бързо.

Солос потрепера; устните на Кемир все още бяха до ухото му. Той се отдръпна с половин крачка настрана.

– Ще нападнем, когато почнат да се разплащат. Ще се справя с Ездача, който дава парите. Ти застреляй другия.

Човекът, който вземе кесията, който и да е той, също е мой. После почваме останалите, като първи ще убием тези, които са най-близо до нас.

С крайчеца на околото си Солос забеляза движение на върха на могилата. Той отпрати Кемир настрана и започна да приближава. Докато го правеше, подготви внимателно своя лък, направен от драконова кост. Оръжието бе старо и по-високо от него, изваяно от рога на боен дракон, доколкото можеше да прецени от вида му. Бе огромно и неподходящо за близка стрелба. Никак не му допаднаше. От друга страна, то бе мощно и гарантираше, че стрелата ще пробие драконовата броня, която жертвата си бе навлякла.

– Носите ли това, което поискахме?

– А вие носите ли парите?

– Вие първо покажете стоката.

На върха на хълма трима мъже бяха приближили драконовите Ездаци. Спореха на висок глас, все едно шумът, който бяха вдигнали досега, не бе достатъчен. Солос се замисли дали просто да не отиде до тях и да не почне да ги коли. Не знаеше дали ще се усетят.

– Покажи парата, приятел. После ще видиш това, за което си дошъл.

– Няма да стане. Първо давай ти.

– Златото, златото да видя искам. Ето...

Един от тях запали факла. Солос бавно постави стрелата на тетивата си. Един от Ездачите държеше нещо, подобно на кесия. Всеки момент... Бе толкова лесно...

Кесията смени притежателя си. Солос пусна стрелата и видя как другият Ездач залита. Дори не изчака да види ефекта от собствения си изстрел, а нападна веднага.

И двамата Ездаци бяха мъртви. Мъжът с кесията не бе помръднал от мястото си и Солос видя очите му, които бавно се вдигаха от богатството в ръцете му, докато двамата рицари рухнаха мъртви.

Факлата, която рицарите бяха запалили, падна на земята,

все още пламтяща и освети лицата на тримата продавачи. Солос стреля отново, като този път мерникът му бе по-нисък. Стрелата удари човека с кесията в челюстта и отнесе половината му лице. Не перфектен, но достатъчно добър изстрел. Видя, че другите двама все още не бягат, и пусна лъка на земята. След това изтегли от ремъка си два дълги ножа.

Най-далечният внезапно рухна на земята, пронизан от втора стрела на Кемир. Последният най-после се сети да побегне, но твърде късно. Солос бе на броени метри зад него и тичаше с всичка сила. С един скок наемникът се озова зад гърба на жертвата си и заби и двата си ножа там – единия нависоко, другия по-ниско. Това се оказа недостатъчно, поради което на Солос му се наложи да му пререже гърлото. След това се изправи и се погледна. Ризата му бе подгизнала от кръв.

– По дяволите. Целият се омазах.

– В такъв случай стой настрана от дракона – Кемир стоеше до падналата факла, отпуснал лъка си, но готов веднага да го приведе в употреба.

– Сигурен ли си, че бяха само тези? – попита Солос, бързо връщайки се към мястото, на което бе изпуснал лъка си. Без него се чувстваше гол.

– Предполагам, че да – сви рамене Кемир, – никога не можеш да си сигурен.

– Да се махаме тогава. Има още един Ездач и по-лошото – дракон, който очаква тия двамата да се върнат всеки момент. Кесията е там. Вземи я.

Видя как Кемир се навежда и взима нещо от земята. Нещо, което звънна приятно. Солос се усмихна, но Кемир се намръщи.

– Това са много пари, Солос. Сигурен ли си, че всичкото е за нас?

– Такава беше сделката.

Тези думи обикновено успокояваха Кемир, но не и този

път. Той остана неподвижен и намръщен. Докато Солос го приближаваше, той се наведе и взе нещо друго.

– Я виж това.

– Върни го обратно на земята! То не е за нас!

– Да, знам. Просто исках да го видиш.

Но Солос поклати глава.

– Не искам. Върни го обратно, откъдето го взе.

Прави точно това, което ти се каже, нито повече, нито по-малко. Това бе златно правило за Солос, но не и за Кемир. Затова Кемир винаги си имаше неприятности.

– Върни го обратно, ти казах! – скара му се Солос, но Кемир, разбира се, му го връчи в ръцете.

– Какво е това?

– Не знам и не искам да знам!

Държеше сферична стъклена бутилка, затворена с восък. Пасваше идеално на дланта му и от начина, по който съдържанието ѝ се движеше, изглежда бе пълна с някаква течност. В тъмнината не се виждаше ясно.

Солос се намръщи. Той не знаеше каква е тази течност, но бе ужасно тежка. А после си напомни, че и не иска да знае. Затова бързо остави бутилката обратно на земята, хвана Кемир за ръка и го отведе надалеч.

Много след като Солос и Кемир си бяха отишли, една жена мина като сянка между дърветата и спря до трупове, след което ги огледа внимателно. После се наведе там, където Кемир и Солос бяха стояли. Взе бутилката от земята и си отиде така тихо, както и беше дошла.